

## **Masă Rotundă 2: Spațiul Mioritic al Românului din Exil**

Al 39-lea Congres ARA, 2015, Frascati/Roma, Italia

Sesiune plenară

29 Iulie, 2015

11:55AM – 13:10PM

Moderator: Ileana Costea, Los Angeles, USA

Participanți prezenți în persoană la Frascati:

Doina Uricariu, New York, USA

Ileana Costea, Los Angeles, USA

Participanți pe Skype:

Ben Todică, Melbourne, Australia

Ion Lazu, București, România

Prezentă printr-un scurt video:

Petra Vlah, Los Angeles, SUA

### **Scurtă descriere a sesiunii**

Această sesiune este despre motivele și diversele circumstanțe care au făcut ca mulți românii să trăiască în străinătate, precum și modul în care simt ei, în exil, despre țara lor de origine, și despre cultura română și limbă.

Refugiul este o sfișiere a eului profund ... exilatul ... trebuie să supraviețuiască vicisitudinilor desprinderii, ale traiului printre străini, ... să își folosească răbdarea și înțelepciunea ca să se adapteze conviețuirii cu alte etnii, într-un mediu cu alte obiceiuri, tradiții și exigențe. (Ileana Costea, despre romanul Veneticii de Ion Lazu).

Sesiunea este concepută pentru a fi interactivă, astfel încât publicul este invitat să participe la discuție, având posibilitatea de a pune întrebări și a răspunde la întrebări despre exil, de a face comentarii. Sesiunea nu intenționează în nici un fel să aibă un aspect politic, ci se referă la aspectele psihologice și de suflet ale exilatului. Accentul va fi pus pe ceea ce românii stabiliți în străinătate gândesc despre emigrarea lor, scoțând în evidență motivele care i-au condus să părăsească țara în care s-au născut, fazele prin care au trecut, și ce părere au despre țara lor de origine, despre români, limba și cultura română și, în genere, despre tot ce este românesc sau legat de România. Pe de o parte cei care au emigrat vor încerca să dezvăluie, din perspectiva lor, complexitatea procesului de emigrare; pe de altă parte, cei care au rămas în România vor putea articula modul în care îi percep ei pe cei care trăiesc în afara țării.

În prezent, există mulți români care au ales să trăiască permanent în străinătate. Unii au fugit din țară în vremuri grele comuniste, în timp ce alții au venit în lumea occidentală, după 1989. Există diferențe radicale între aceste două categorii distincte: primul grup e acela pe care presiunea politică-ideologică a comunismului l-a determinat să plece în exil, asumându-și riscul de a nu putea să se întoarcă niciodată spre a-și revedea locurile natale și oamenii dragi; al doilea grup, cel de după Decembrie 1989, a plecat din țară în mod "voluntar" știind că ar putea să se întoarcă acolo în orice moment.

Spațiul Mioritic este o noțiune introdusă de marele nostru poet și filosof Lucian Blaga pentru a defini succint și expresiv spiritul național românesc. Gânditorul și poetul s-a întrebat ce-i definește pe români ca națiune, ce-i singularizează printre popoarele limitrofe, ce-i diferențiază de vecini, dar și de apusul European pragmatic și liberal, de răsăritul slav și fatalist. (Ion Lazu)

Exilatul român trăiește toată viața, conștient, sau subconștient în "Spațiul Mioritic".

-----

## Prezentările participanților la masa rotundă



### **Prof. Dr. Ileana Costea**

Profesor la Universitatea Californiană de Stat, Northridge (CSUN)  
Los Angeles, California, S.U.A.

Email: [ileanacostea@yahoo.com](mailto:ileanacostea@yahoo.com)

Web: <http://ic-art-gallery.com/ileanacostea/ARA/index.html>

### Titlul prezentării: **Trăind în exil și observând exilul românesc**

#### Rezumatul prezentării – Prof. Dr. Ileana Costea

Prezentarea începe prin a explica diferența dintre noțiunile “exil” și “emigrare”, pe care alții de fapt, le înțeleg mai bine decât autoarea. Într-o extremă simplificare “exilul” este impus și “emigrea” voluntară. De fapt totul este mult mai complex. Sunt prezentate observații din numeroase discuții cu oameni plecați din România prin toate colțurile globului, pe care autoarea i-a întâlnit și despre mulți a scris în articolele publicate de-a lungul anilor. Se face apoi o încercare de definire a *Spațiului Mioritic* al românului din exil. Urmează explicarea misiunii auto-impuse a autoarei de a descoperi prezențele românești-surpriză în străinătate. Cei plecați suntem de multe feluri – și iată câteva aspecte: unii își neagă țara de unde se trag, unii își exprimă indiferența totală față de ea, alții s-au implicat direct în România de după '89, și unii, cum este cazul autoarei, facem ce ne este cu puțină pentru a ne aduce contribuția la punerea în evidență a ceea ce are România și cultura și știința română frumos. Unii trăim sufletește toată viață într-o singură lume, tot cea de acasă, chiar dacă plecați de mult, sau doar în țara de adopție – sau cel puțin așa vor să creadă; alții trăiesc între două lumi cu gândul mereu la țară și incapabili de se simți acasă pe tărâmurile străine, și unii în două lumi, adaptați țării în care trăiesc, dar cu mândria pentru țara de unde au venit, și alții care, după ani de exil, se întorc să trăiască în România ... Ce apare cert din observațiile autoarei este că oriunde ne plasăm pe acest spectru de atitudine și simțiri: de dor și de nostalgie pentru țară, sau lipsa acestor sentimente, noi toți românii stabiliți în străinătate, fără excepție, că suntem sau nu conștienți despre aceasta, purtăm cu noi, oriunde am fi pe lume, *Spațiul Mioritic*.

#### Scurtă biografie – Prof. Dr. Ileana Costea

Dr. Ileana Costea s-a născut la București și a studiat Arhitectura la Institutul “Ion Mincu”. A plecat din țară imediat după terminarea facultății, în 1972, într-o excursie de 7 zile pe Valea Loarei în Franța. Acele 7 zile dincolo de granițele României s-au prelungit până în prezent. După un an de stat la Paris, a venit în Los Angeles în Februarie 1973 unde s-a căsătorit cu Nicolas V. Costea, MD, doctor hematolog-oncolog și Profesor de Medicină la University of California at Los Angeles (UCLA). Dorindu-și să ajungă profesor universitar și având deci nevoie de un doctorat, iar diploma ei de architect fiind rămasă după Cortina de Fier, Ileana a făcut un alt Master la UCLA, în Design Industrial. După aceasta a continuat să studieze la UCLA în Departamentul de Ingineria Sistemelor și în 1982 a obținut un doctorat (PhD) în

“Teoria Deciziilor”. A lucrat ca inginer cercetător la mai multe companii californiene, și apoi a fost angajată la California State University, Northridge (CSUN) unde a obținut un post definitive (“tenure”) și predă de 33 de ani. A predat îndeosebi folosirea ordinarilor în domeniul ingineriei, orientându-se spre CAD/CAM (design și fabricație asistate de computer) și Inteligență Artificială. A scris numeroase articole în aceste domenii, a organizat și condus sesiuni științifice la congrese naționale americane și internaționale. Pasiunea ei din totdeauna a fost și a rămas arta și cultura. Din 1998, misiunea ei auto-impusă a fost de a face cunoscute prezențele românești-surpriză în străinătate. A scris și publicat peste 40 de articole în română la diverse ziare și reviste din țară și din străinătate. Ileana a participat de-a lungul anilor la foarte multe conferințe și congrese pe teme românești, organizând și moderând sesiuni, și făcând prezentări. A organizat numeroase evenimente românești în California și în țară, expoziții de artă, de design și de carte, întâlniri literare, și un congres al Academiei Române de Arte și Științe (ARA) în 1992, la facultatea la care lucrează, CSUN. Este membră ARA și a avut diverse roluri în conducerea ARA și a altor organizații românești.



**Dr. Doina Uricariu**

Poetă, scriitoare, editoare

Director, Institutul Cultural Român din New York

New York, S.U.A.

Email: [doina.uricariu@icrny.org](mailto:doina.uricariu@icrny.org)

Web: [www.icrny.org](http://www.icrny.org)

**Titlul prezentării: Recuperarea valorilor exilului românesc după 1990**

Rezumatul prezentării – Dr. Doina Uricariu

“Eu călătoresc între două continente și sunt acasă în fiecare dintre ele. Dar într-un mod diferit. Acasă suntem unde ne-am născut și ne respectăm istoria și mormintele. Acasă suntem și acolo unde avem o familie și ne ducem la capăt proiectele. Ion Pillat nu era mai puțin acasă la Florica, la București, la Miorcani sau reprezentând România la Conferința de Pace de la Paris. Dintre marii noștri artiști în exil, îmi impune felul de a fi și a crea al lui Brâncuși. În largul lui, oriunde în lume și oriunde a creat. Cu milionarii ce-i colecționau lucrările și în fața ceaunului de mămăligă cu care-și ospăta convivia ... Dar mai ales, era în largul lui cu libertatea și cu lucrul lui. Nu există creație a lui Brâncuși în care să nu descopăr acest acasă, admirat și râvnit de toată lumea. Pentru izvorul imponderabil de înțelepciune și iubire ce nu seacă niciodată, precum binele și frumosul, atotvindecătoare.”

“Patria nu înseamnă neapărat acasă, cu picioarele și mâinile încrucișate pe cuptor” ... Doina Uricariu continuă să scrie în exilul pe care l-a ales, de a trăi în Statele Unite, și este menționată printre poeții din Timpul-Rană Sângerândă: Poeți Români în Lumea Nouă (2006), editată de Ștefan Stoenescu și Gabriel Stănescu.

“Nu cred că doar nostalgia e în măsură să ne limpezească proiectele”... “Rostul memoriilor este unul al vindecării sufletului, dincolo de informații și istorie individuală.” “Am ținut să scriu două cărți despre memorie (Maxilarul Inferior și Scara Leilor), să devin avocatul reconstrucției memoriei netrucate. ... povestind despre mama și Basarabia, despre regi și regine, despre mari personalități ale culturii și despre locuri unde s-a decis soarta lumii și a noastră, am reconstruit în față cititorilor mei adevăruri pe

care le-au uitat, pe care nu le-au aflat sau care le sunt ascunse, deformate ori bagatelizate. Eu scriu pentru că n-aș vrea, de fapt, ca omul să se sălbăticească, să creadă că puterea lui stă în singurătate și cinism, că e dictată de slugărnicia față de cei la putere.”

Dr. Doina Uricariu consideră că cea mai importantă construcție realizată după 1990 în cultura și conștiința românilor a fost și continuă să rămână valorizarea creației, personalitaților și documentelor aflate în exil și cenzurate până atunci.

Scurtă biografie – Dr. Doina Uricariu

Doina Uricariu este un important scriitor român contemporan cu o voce lirică inconfundabilă născută dintr-un univers senzual generos, intersectat de întrebări morale, filozofice, politice. Ea a început în poezie cu volumul *Vindecările*, publicat în 1976, după o așteptare de șapte ani în mâinile cenzurii comuniste. Au urmat opt alte volume de poezie: *Jugastru Sfiala*, *Vietăți fericite*, *Mâna pe față*, *Ochiul Atroce*, *Natură moartă cu suflet*, *Institutul Inimii*, *Puterea Leviathanului*, *Inima Axonometrică*; trei volume de poezie publicate în Italia, un volum de poezie bilingv român-german, *Das Herzinstitut* și, recent, în engleză *The Glass Book*, volum de poeme inedite ce urmează să fie publicate și în română anul acesta.

Poeziile ei au fost traduse și au apărut în antologii sau volume de autor, în limbile franceză, germană, engleză, spaniolă, portugheză, rusă, sârbă, macedoneană, albaneză, ebraică, ucraineană, maghiară, turcă, greacă, chineză, coreană, japoneză și în numeroase alte limbi. A publicat volume de critică și istorie literară, monografiile dedicate unor artiști vizuali (Maria Pilat-Brateș, Constantin Antonovici, Vlaicu Ionescu). Doina Uricariu a pregătit și editat edițiile de referință despre Emil, Dominic Stanca, Jeni Acterian, Emil Botta, și *Filocalia de la Prodromul* (două volume).

A publicat două cărți de memorii, *Maxilarul Inferior* (două volume) și *Scara Leilor* (două volume). Doina Uricariu este membră a mai multor organizații, naționale și internaționale, Uniunea Scriitorilor din România, PEN Club International, Societatea Europeană de Cultură, Cavaler al Ordinului Național „Serviciul Credincios”, conferit de Președintele Statului Român, Cavaler al Ordinului Coroana României, conferit de Majestatea Sa Regele Mihai. Este membră fondatoare a Fundației Academia Civică.



**Ben Todică**

Artist Independent (cineast, producător TV, journalist-broadcaster, inginer de sunet, scriitor)

Melbourne, Australia

Email: [inoneb@gmail.com](mailto:inoneb@gmail.com)

Web: <http://bentodica.blogspot.com>

Titlul prezentării: **Ecoul Mioriței**

Rezumatul prezentării – Ben Todică

Aduceri aminte ale copilăriei: coline și văi și munti cu oi și stâne, voci de oameni inersctându-se cu glasuri de animale sau ciripit de păsări. Prezentarea ideii că noi, români, trăim de mii de ani în armonie

cu pământul și a spuselor lui Lucian Blaga către Eliade: “Cultura românească este o cultură minoră, având ca «vârstă adoptivă» copilăria. În ziua de azi se urmărește tăierea acestui cordon ombilical prin transformarea noilor generații în asset de bun comercial. Todică ne aminteste de balada Miorița în care ciobanul nu răspunde la violență cu violență ci dă dovadă de mare maturitate și înțelepciune umană, de continuitate ombilicală din etern și înspre etern. Această maturitate se vede în diaspora în casele noastre, ale emigranților români. Emigranții români au cărat spațiul Mioritic cu ei prin limba lor, prin mâncăruri și muzică, prin îmbrăcăminte și contribuții la spațiul noii țări. *Spațiul Mioritic* pentru Ben Todică este în fiecare cuvânt românesc pe care, când îl rosteste, se simte ocrotit, este legătura dintre cer și pământ. E un cântec de leagăn, o adiere de vânt, o mireasmă de floare și un dor. Încheie prin a spune că dacă nu ar fi fost limba română ar fi murit de mult în exil.

#### Scurtă biografie – Ben Todică

Născut în satul Ezer, din Puieștii Vasluiului, România, fiul Auricăi și al lui Gheorghe Todică. După anii 1950 părinții se stabilesc în Banat, unde tatăl a lucrat la minele de cărbune de la Ocna de Fier, apoi la minele de uraniu din Ciudanovița (Banat). De atunci începe pasiunea lui pentru film, reușind cu un diaproiector să proiecteze filme și să deseneze fotograme. La 12 ani a cumpărat un aparat de proiecție, apoi un aparat de filmat cehoslovac Meopta și două filme și, astfel realizează primul film, intitulat Copilărie. În timp ce lucrează își continuă studiile liceale. A făcut filme de instructaj și protecția muncii și a participat la un concurs al cineaștilor amatori, învățând abecedarul pentru producerea unui film: regie, sunet, efecte vizuale, imagine, developare, montaj.

Angajat la Casa Pionerului din Oravița. realizează filmele: *Perseverența* (1978) care a câștigat marele premiu la Festivalul Național de Producători de Filme în 1979, *Cheile din Nera* (1976), *Meditație* (1976); *Visul* (1975), care a fost nominalizat la premiul tri la Festivalul de stat al producătorilor de film, *Primii pași* (1979), *Oxigen* (1976) *Lanțul* (1976).

A poposit pe pământ australian (Melbourne) în 1979. A lucrat ca sudor, apoi ca subcontractor și operator-programator la marea companie NATRA. Bătălia pentru existență nu i-a omorât dragostea de-o viață pentru film și pentru tot ce ține, în general, de mass-media. A studiat cursurile pentru scriitor și editor profesionist, la Monash University; a urmat cursurile școlii de sunet și cursuri de canto și a făcut parte dintr-un grup vocal; a urmat un curs de realizatori de emisiuni, la stația postului de radio 3zzz din Melbourne; a studiat regia, operatoria și producția de film cu profesori și scenariști americani cunoscuți. Când au început să apară programe pilot ale diferitelor grupuri etnice printre care se numărau și românii, Ben Todică a început să lucreze la stația de televiziune română și s-a distins prin emisiunea Mozaic Românesc (investind peste \$20.000.00 în echipament pentru a putea realiza emisiuni). În anul 2004, în cadrul festivalului “Artholes in Melbourne”, programul românesc a fost nominalizat prin două lucrări ale lui Ben Todică: printre primele 5 ca “Best Arts Program”.

A fost propus ca: “Australianul Anului 2007” pentru contribuțiile sale deosebite în comunitatea româno-australiană.

A publicat eseuri, recenzii, articole, aprecieri și referințe critice semnate în reviste din țară și străinătate - Australia: „Iosif Vulcan” Spirit Românesc, Expostar, Zona Interzisă, Mihai Eminescu, Căruța cu Povești, Timpul, Altar străbun, Facla, Magazin Românesc, Omnigraphies ; America (Clipa, Romanian Vip, Gândacul de Colorado, Meridian Românesc); Canada (Observatorul); Europa (Agero Stuttgart, Germania), Caiete de Sud Est, (Franța); Noua Zeelanda (Pagini Românești). În România a publicat în Romanian Global New, Ecoul, Lucefărul românesc, Rețeaua literară (revistă online). Articole în circa 40 de reviste ale ARP, Trivium, Vovivov (București); Milesiana (Vaslui); Demnitatea, (Timișoara); ziarul Singur din Târgoviște și Suflet Nou din Comloșu Mare. Conexiuni creștine - Viața Creștină - Lumea Creștină etc., reviste ale bisericilor comunitare din Melbourne.

Apariții editoriale: „Între două lumi” Timișoara, Atticea, 2009; „În două lumi”, Târgoviște, Singur, 2011 și reeditate la Roman, Mușatinia, 2012. Tot aici apare și volumul omagial despre autor „Ben Todică-Ambasador onorific al românilor”.

Realizează numeroase filme, printre care „Drumul nostru” despre exploatarea uraniului în Banat, România în perioada comunismului, apreciat și studiat într-o Universitate de film din America.

-----



**Ion Lazu**

Scritor, eseist, poet, fotograf

București, România

Email: [ion.lazu@gmail.com](mailto:ion.lazu@gmail.com)

Web: <http://ilazu.blogspot.com/>

Titlul prezentării: **Scriitorii români din exil**

Rezumatul prezentării – Ion Lazu:

Prezentarea pornește de la explicarea noțiunii de *Spațiu Mioritic* introdusă de marele poet și filozof Lucian Blaga în *Trologia culturii*, 1936. Se face apoi o scurtă trecere în revistă a exilului în istoria omenirii, cel de 50 de ani al evelilor în Babilon, al unor renumiți cetățeni ai Greciei antice, exilați din motive politice, deveniți uneori dușmani ai propriei cetăți punitive, semn al valorii lor personale care însă nu fusese just apreciată. Mai încoace, ne putem referi la exilul lui Ovidiu la Tomis, la exilul lui Dante, la cel al lui Napoleon, al lui Pușkin, al lui Bălcescu, al lui Cuza, la autoexilul lui Caragiale. Autorul prezintă apoi situația exilului auto-impus din timpul și de la sfârșitul războiului, când toți românii aflați la studii sau în misiune în străinătate nu au mai riscat să se întoarcă în țară, știind ce-i așteaptă; cu totul altfel au stat lucrurile în perioada comunistă când exilul a funcționat implacabil, după model sovietic: expulzarea persoanelor indezirabile, încarcerarea „dușmanilor orânduirii de stat”, dar mai ales deportarea în Bărăgan a unor comunități întregi. Este menționat Veneticii, romanul scris de autor despre refugiul familiei lui exilați în propria țară, trimiși cu ordin de evacuare din Basarabia în Oltenia. Se consideră că și populația din basarabia și din nordul Bucoviei, prin alipirea acestor teritorii la URSS au fost exilați, desprinși de națiunea căreia îi aparțin istoricește. După ce prezintă pe scurt situația creatorilor români de talie mondială din exil (precum Brâncuși, Enescu, Celibidache, Perlea, Eliade, Apostu care au refuzat să revină în țară, la oricâte insistențe, (regimul comunist repugnându-le organic), autorul se apleacă asupra exilului scriitorilor români. Sunt prezentate cele două perioade ale exilului postbelic: perioada 1945-1949, când s-au exilat 50 de scriitori; perioada 1975-1989 când au scăpat de sub teroarea comunistă alți 200 scriitori. Un calcul simplu arată că aproape 15% din numărul de scriitori în viață la momentul respectiv se aflau în exil, o cifră mult superioară oricărei alte țări. Aceeași situație era și în alte sectoare de creație: Muzicieni, actori, regizori, artiști plastici, cântăreți aflați în mare vogă, sportivi. Este apoi prezentat modul în care au reacționat scriitorii ajunși în exil. Unii au continuat să scrie în limba română, desigur fără speranța de a fi publicați în țară: Paul Goma, Ion Caraion, Ion Negoitescu, Bujor Nedelcovici; alții au învățat, cu greu, în mulți ani de străduințe, să scrie în limba țării de adopțiune: Emil Cioran, Petru Dumitriu, Petru Popescu, George Astaloș, Ilie Constantin. Iar unii dintre ei, precum Eliade, și-au scris lucrările științifice în limba țării de adopțiune,

dar au continuat să-și scrie literatura în română, fiindu-le mai aproape de suflet. Este subliniat faptul ca intelectualii români din exil s-au străduit să aducă la conștiința vestului aspectele de prim rang privind identitatea culturală a românilor, simțindu-se cumva ambasadorii noștri.

Ion Lazu - Scurtă biografie

S-a născut în Basarabia, comuna Ciubârciu, județul Tighina. Părinții, Grigore și Vera (născută Ciobanu) - proprietari agricoli, mici negustori. Pe linia mamei, se înrudește cu Ștefan Ciobanu, profesor de Istoria literaturii române vechi, director al Liceului real Al. Russo din Chișinău, unul dintre artizanii Unirii din 1918, ulterior Ministrul Culturii și Cultelor.

În martie 1944 familia scriitorului s-a refugiat din fața frontului, stabilindu-se în comuna Cireașov, jud. Olt. Devine student la Facultatea de Geologie-geografie a Universității București, pe care o absolvă în 1961, când este angajat geolog-prospector la o întreprindere de profil din capitală, de unde va ieși la pensie în 1999, după 38 de ani de activitate neîntreruptă pe teren, practic în toate regiunile țării.

A debutat cu poezii în revista Ateneu în decembrie 1964 și a continuat să publice sporadic versuri și proze scurte. Nu a publicat niciodată articole în presa comunistă. Cu mari întârzieri, uneori de decenii, i-au apărut la cele mai repute edituri: Eminescu, Cartea românească și Minerva următoarele volume de proză, poezie, memorialistică: Proză - 9 romane (printre care *Blana de viezure*, *Rămășagul*, *Capcana de piatră*, *Veneticii*, *Sălbaticul și Ruptura*), 3 volume de povestiri, câteva jurnale; mai multe volume de poezii: *Muzeul Poetului*, *Cuvinte lângă zid*, *Eu scriu la lumina mâinii mele*; a editat o antologie din poezia lui Valeriu Ciobanu *Haina de brumă*; a publicat literatură pentru copii. *Întâmplări din pădure*; *Cartea lui Andrei*; două albume de artă fotografică. A organizat mai multe expoziții de artă fotografică, în țară și la Luxemburg. A scris scenarii de film, care nerealizându-se au fost rescrise ca romane. Este inițiatorul și responsabilul mai multor proiecte culturale: "Plăci memoriale pentru marii scriitori dispăruți" (au fost fixate cca 200 plăci memoriale în București, între anii 2007-2009) și "Memorialul Scriitorilor români încarcerati sub regimul comunist", 2008, însușit deUSR. Nefinalizat. A obținut premii literare, pentru artă fotografică și premiul I pentru subiecte de film, cu *Vestea*, 1970. Film nerealizat vreodată. Autor al unui Calendar al scriitorilor români, în 3 volume, cca 1900 pagini, însumând 600 scriitori din țară dar și din exil. Pornind de la jurnalul de scriitor, ținut cu consecvență vreme de 4 decenii, este în curs de editare un serial de volume memorialistice, dintre care au apărut: *Scene din viața literară*, *Himera literaturii*, *Odiseea plăcilor memoriale*, *Vreme închisă*, *Prieteni prin cărți*. Prezent în antologiile: *Poezia pădurii*, 1999; *Spectre Lyrique*, 1999; *Biblioteca Argeș*, 2007; *Antologia sonetului românesc*, 2009. Cetățean de onoare al municipiului Slatina.

-----



**Petra Vlah**

Poeta și eseista

Los Angeles, SUA

Email: [petravlah@yahoo.com](mailto:petravlah@yahoo.com)

Web: <https://www.facebook.com/petra.vlah.7>

<https://www.youtube.com/watch?v=UydErbBWGvE&feature=youtu.be>

Titlul prezentării: **Să nu duc dor... și dor am dus. Spațiul Mioritic - din perspectiva mea**

Rezumatul prezentării – Petra Vlah

(prezentă printr-un scurt video, “La Capul Bunei Speranțe”, Director de Imagine, Marius Neacșu)

Petra Vlad ne vorbește despre propriul ei exil, despre nostalgiile vieții din România, a mirosului din satul Ludești la casa buncilor ei, de peisajele dragi cu dealuri molcome. Poeta ne ilustrează simțirile ei cu câteva frumoase și foarte expresive versuri, și ne spune cum speranța ei de a nu duce dorul țării nu s-a împlinit, căci “dor a dus.” Acum, după 36 de ani trăiți pe meleaguri străine, ajunsă la “Capul Bunei Speranțe”, se întoarce acasă.

Scurtă Biografie – Petra Vlah

Absolventă a Facultății de Limbă și Literatură Română cu specializare în Italiană, promoția 1972, Petra s-a născut în București, unde a locuit până la plecarea din țară ca cetățean român cu domiciliul permanent în străinătate în 1979.

Încă din timpul studenției scrie poezie pe care o citește la numeroase cenacluri literare. În Statele Unite urmează o perioadă de stagnare poetică, eforturile sale fiind concentrate spre supraviețuire. După prima întoarcere în țară în 1990, vâna poetică explodează și în anul 2000 are o quadruplă lansare de carte la Uniunea Scriitorilor din București la care participă Ministrul Culturii Ion Caramitru, atașatul cultural al Statelor Unite și multe alte personalități ale lumii culturale române.

Volumele lansate în 2000 au fost, *La capul Bunei Speranțe* (editura Crater), *Periferia zorilor* (editura Signata), *Ochi de năvod* (editura Augusta) și *Intalniri relevante* (editura Timpul). În aceeași perioadă, ziarul Cotidianul îi oferă o dublă rubrică săptămînală (“Diaspora” și “Pre limba scriitorului”, iar parte dintre aceste articole sunt apoi strânse în volumul *Cafeaua de dimineață* publicată în 2001 (editura Signata). În același an apar volumele *Perimetrul ghimpat și Pânza din ochi* (editura Signata), iar în 2003 apare volumul autobiographic *Domniță de Zanzibar* (editura Mașina de scris). Începând cu anul 2007, este activă pe diverse site(uri) de limbă engleză “Writer’s cafe”, Hubpage”, “Helium”, “Carolyn’s” și este publicată de revista de poezie “Eye on life”. În formă de finalizare este manuscrisul romanului “Oameni de unică folosință”, o tristă revelație a faptului că indiferent de numele pe care îl poartă, toate regimurile politice sunt un pat procustian, o tentativă de a uniformiza personalitatea umană la cel mai mic numitor comun, transformându-i astfel într-o masa amorfă ușor de manipulat.

-----